بسم الله الرحمن الرحيم

BİLDİKÇE BİLİNMEZİ ÇOĞALAN İNSANIN TAVRI

Bilgi (ilim değil) ile insan arasında çok acayip bir denklem vardır: İnsan, bilgisi çoğaldıkça kendisine yol gösterecek ve yargılarında ona kesin kararlar almasını sağlayacak bir rehbere daha fazla ihtiyaç duymaya başlar çünkü "bilmek", bilinmezlerin çoğalmasına yol açar ve çoğalan bilinmezlikler gittikçe kararan bir gece gibi insanın üzerine çöker, bu yüzden bilen insan aydınlanan insan değildir.

İkinci olarak: "Bilmek", insandaki huzursuzluğu artıran bir şeydir çünkü bilinen her bilgi başka bir bilgiyi işaret eder, bu yüzden insan bildikçe onun için başka bilgileri işaret eden işaretler de çoğalır.

Bilgisini çoğaltan insan, her biri başka bir bilgiyi işaret eden işaretler arasında, hangi işaretin hangi işareti işaret ettiğiyle uğraşır durur.

Hele bir de her bir işaretin işaret ediş şeklinin bir diğerine hiç benzemediğini işin içine kattığımızda, bilen insan, binlerce farklı şeyi işaret eden binlerce farklı işaretin ortasında kalan biri gibi olur.

Bu durumdayken kesin güveneceği ve bu işaretler arasında kalmışlığını süistimal etmeyecek, küçümsemeyecek şefkatli bir rehbere herkesten daha fazla ihtiyaç duyar.

Bu durumdayken kendisini yanıltmayan, ortasında kaldığı işaretler arasında onu şaşkınlıktan kurtaran bir rehber bulduğunda herkesten çok daha fazla ona tutunur, ona yapışır ve bir milim bile onun arkasından ayrılmak istemez çünkü bilir ki onun elini bıraktığında binlerce farklı yönü farklı şekillerde işaret eden işaretler arasında her zaman (hatta çoğu zaman) işaretleri doğru okuyamayacak.

Bilen insan bilmeyen insandan daha güçsüz, daha savunmasız ve daha acizdir çünkü güç, savunma ve kudret "bilgi" ile doğru orantılı olarak artar ve eksilir ama bu artma ve eksilme ters kutupludur.

Bilmeyen daha güçlü, daha savunmacı ve daha kudretlidir, bildikçe bunlar azalır.

Yüce Allah, bildikçe âlim olan bir insan değil, bildikçe acizleşen, bildikçe güçsüzleşen ve bildikçe savunmasız olduğunu anlayan bir insan yaratmış, daha doğrusu "bilgi" ile "insan" arasında böylesine acayip bir denklem kurmuş.

"Bilgi güçtür." diyen çok büyük bir yalan söylemiş çünkü bildikçe güçsüzlüğünün, savunmasızlığının, acizliğinin ve muhtaçlığının farkına varır insan yani "bilmek" onu güçlendirmez, "bilmek" onu güçsüzleştirir.

"Bilgi" ile güçlü olduğunu zannedenler öylesine büyük bir küstahlığın ve kibrin pençesindedirler ki onları bu derin aymazlıktan ancak ölüm uyandırır.

Bilgisi muhtaçlığını artırmayan her insan bilmelidir ki “bilgi” ile “insan” arasındaki “ilahi denklemi” ya yanlış anlamıştır ya da hiç anlamamıştır.

Bildikçe bilinmezi çoğalan insan nasıl olur da muhtaç olmaz bir rehbere?

Diğerlerine göre daha akıllı olduklarını kabul edilenler *“Bilmek, bilmediğini anlamaktır.”* demişler. Demişler demesine de dediklerine kendileri de inanmamış olacak ki hiçbiri bilmediğini anlayan gibi davranmamış, hepsi bildiklerini anlatmış da neyi bilmediklerini anladıklarını anlatmamış.

İnsan bildikçe “bilmiyorum” kelimesi yeryüzünün en sevimli kelimesi olmaya başlar çünkü insan türünün durumuna bundan daha mutabık bir kelime olmaz.

Uzun ince bir yoldayım,
Gidiyorum gündüz gece,
Bilmiyorum ne haldeyim,
Gidiyorum gündüz gece.

Kusursuzluk sadece Âlemlerin Rabbi Allah’ın olabileceği bir şeydir.

الحمد لله رب العلمين

Ramazan Demir
23.04.2024